

Til Kammeradvokaten

22. januar 1999

Vidneerklæring - Retssag "Laserdisken"

På given foranledning skal undertegnede fremkomme med følgende vidneudsagn vedrørende sagsforløbet i regionens afgørelse om afgiftspligt efter lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger for videoplader (laserdiscs):

Regionens afgørelse blev truffet i tilknytning til, at regionen på virksomhedens foranledning afgav en bindende tarifieringsoplysning for videoplader.

Som sagsbehandler i regionens lovadministration behandlede jeg spørgsmålet om afgiftspligt for videopladerne på grundlag af virksomhedens beskrivelse af varen, samt vareprøver, som blev fremsendt til regionen den 16 august 1993 i forbindelse med virksomhedens anmodning om en bindende tarifieringsoplysning for videopladerne.

Jeg vurderede på dette grundlag, at videoplader efter anvendelse, art og beskaffenhed var omfattet af det afgiftspligtige vareområde efter lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger (grammofonplader).

Der blev ved afgørelsen lagt vægt på varens udseende og anvendelse samt på pladernes indhold af lyd og billede.

Ved afgørelsen blev der endvidere henset til praksis fra Momsnævnet, som i afgørelse nr 92-287-11 traf afgørelse om, at compact disc-produkterne CD-ROM-XA, CD-I, DVI og CDTV var afgiftspligtige efter den nævnte lov, da de fandtes sammenlignelige med compact discs med lyd og billede. Af 5 aktuelle produkter blev alene CD-ROM kendt afgiftsfri med den begrundelse, at produktet udelukkende var beregnet til elektronisk lagring af tekst.

Efter Momsnævnets afgørelse om, at videopladerne ikke var omfattet af afgiftspligten, indkaldte regionen virksomhedens indehaver til et møde hos regionen, med henblik på en afklaring af spørgsmålet om tilbagebetaling af den betalte afgift.

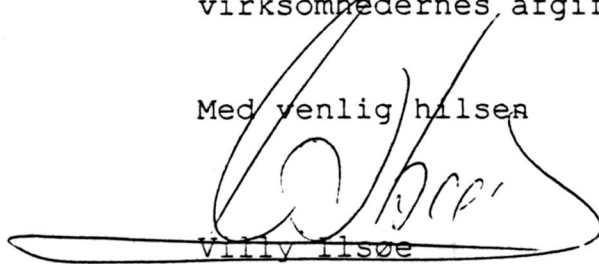
På mødet blev det over for indehaveren præciseret, at afgiften alene kunne tilbagebetales i det omfang, afgiften blev betalt tilbage til virksomhedens kunder.

På grundlag af virksomhedens anmodning af 9 november 1994 udbetalte regionen til virksomheden et afgiftsbeløb på 413.231 kr med et rentebeløb på 25.086 kr, i alt 438.317 kr.

Efter de foreliggende omstændigheder fandt regionen det ikke betænkeligt at tilbagebetale afgiften inden udbetaling til kunderne havde fundet sted. Virksomheden havde således gennem sit udbudsmateriale og på fakturaer til kunderne stillet disse i udsigt, at den betalte afgift ville blive tilbagebetalt, såfremt afgiftspligten på pladerne ved en senere afgørelse blev ophævet.

Spørgsmålet om, hvorvidt det samlede afgiftsbeløb rent faktisk er udbetalt til virksomhedens kunder, indgår i regionens almindelige prioritering af kontrollen med virksomhedernes afgiftsafregning.

Med venlig hilsen

Villy Iisøe